

bringe dette Spørgsmaal frem til Overveielse for Rigsdagen, selv om det — som i nærværende Tilfælde ved denne Lov, der er forelagt — ikke er stort Andet end en Sammen- dragning af to ældre bestaaende Love. For- saavidt dette Arbejde er gaaet ud paa en saadan Sammendragning og Forandring af Ud- tryk og visse Paragraphers Affattelse i det Hele, troer jeg, at man maa skænte dette Arbejde, som her foreligger, fuld Anerkjendelse. I lige Maade troer jeg, at det ærede Thing vil være enigt i, at dette Forslag er ledsaget af særlig vel udarbejdede Motiver, og navnlig at det statistiske Arbejde, som ledsager Lovfor- slaget, er et af de allerfortrængligste Arbejder af den Art, som iuogensinde er blevet os overleveret af Regjeringen. Det er mig en stor Glæde at kunne udtale dette, efter at jeg temmelig nøte har gjort mig bekendt med dette Ar- bejde. Rigsdagen vil jo vistnok ikke blive staaende ved den simple formelle Underøgelse af hvorvidt det Udcast, som nu er os forelagt, er et meer eller mindre godt Udtryk til at træde istedetfor de to ældre Pensionslove, men man vil uden Tvivl tage under Overveielse, om det ikke vilde være rigtigt at gøre mere indgribende Forandringer i de gjældende Reg- lær end dem, Regjeringen har tilfattet ved det Lovforslag, der er os forelagt. Efter de Ut- trælger, der ved tidligere Leiligheder ere faldne fra forskellige ærede Medlemmer, kan jeg ikke betvivle, at Mange nære den Overbeviøning, at man ved denne Leilighed burde stræbe ef- ter at blive fri for en ikke ubetydelig Deel af den Pensionsbyrde, som de tidligere Love have naalagt Statskassen. Det vil erindres, at jeg ved tidligere Leiligheder har vedkjendt mig den Anskuelse, at den Pensionsbyrde, som vi have, er uforholdsmæssig stor, og det er altsaa meget naturligt, at jeg har tænkt mig, at adskillige ærede Medlemmer ogsaa have en saadan Tante. Nu er der imidlertid i den Henseende en Vanffelighed, som jeg ikke vil undlade at fremhæve strax. Det er den, at vi med Hensyn til Be- dømmelsen af Pensionsreglerne og Størrelsen

af de Satser, der findes i Pensionsloven, altid maae holde os en Ting fast for Betragtning, nemlig den, at vor Grundlov udtrykker en vis Hensigt, som vi ikke kunne ville tilside- sætte, saalænge Grundloven er gyldig Lov her i Danmark, og vi maae erindre, at den Pen- sionslov, som hidtil har været gjældende, frem- kom i den første Session, efterat Grundloven var given, at den blev underkastet en meget vidtgaaende og omhyggelig Drøftelse, og at Resultatet af den fælles Overveielse af denne Sag dengang var, at man — og selv de, som afvege ikke lidt fra de Betragtninger, der bleve gjorte gjældende i det forelagte Lovfor- slag — maatte erkjende, at Grundloven havde tilfattet noget Bestemt, som ikke paa nogen Maade maatte kranfes. Det, som Grundloven har tilfattet, er efter min Overbeviøning, som det ogsaa blev gjort gjældende ved denne Lei- lighed og — som jeg troer — ogsaa aner- kjendt, for det Første dette, at man vilde, at der til Embedsvirksomheden skulde være knyttet en Pensionsret, som havde noget Virkeligt at betyde, saaledes nemlig, at den Mand, som havde tjent længe og vel, kunde vente, naar han blev affædiget paa Grund af Alder eller Svagelighed eller lignende ham utilregnelige Aarsager, at faae en Pension, som ikke nødte ham til i altfor høj Grad at give slip paa den Stilling i Livet, som han hidtil havde havt, idet det nemlig var den Anskuelse, som dengang var almindelig gjældende, at det var den rig- tige Maade at lønne Embedsmændene paa, at man gav dem en moderat Løn, men tillige saaledes, at de ikke skulde tænke paa ved Siden af denne Løn at skabe sig enten Formue eller andre Hjælpemidler, som de ellers maatte bringe tilveie, naar de ikke vilde udsætte sig for paa deres gamle Dage at lide Nød. Dette er altsaa den ene Side, den Hensigt, at man vilde give Embedsmændene en Sikkerhed for, at, naar de bleve affædigede af saadanne Grunde, vilde det Afdrag i deres Indtægt, som deraf maatte følge, blive moderat. Det Andet, man den- gang tog i Betragtning, var, at man vilde